

Titel: Kapitel XIV.

Citation: "Kapitel XIV.", i *Proceskommissionen af 1892. Offentliggjort 1899*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r04-shoot-chptrd1e24339/facsimile.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: *Proceskommissionen af 1892. Offentliggjort 1899*

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

eventuelt kunne spille som Bevis- eller Kollisionsmidler i en Straffesag, dels den Omstændighed, at de normalt kun ganske forbigaaende befinde sig i Postvæsenets Besiddelse, gør det nødvendigt at udførelse dem fra den almindelige Regel i § 136, 2det Stykke, og i Forbindelse med Telegrammer undergive dem visse særlige Regler. Disse kunne imidlertid ikke begrænses til Forsendelser, der direkte fremtræde som bestemte for eller hidrørende fra Sigtede, men maa, hvis ikke Afgang til Omgaaelse skal ligge lige for Haanden, ogsaa omfatte Forsendelser, der udvortes fremtræde som baade hidrørende fra og bestemte for andre end Sigtede, naar der er Grund til at antage, at disse andre, hvad enten det nu sker med eller uden deres Vidende, fungerer som Mellemmand. Reglerne kunne derhos ikke begrænses til at angaa bestemte individualiserede Forsendelser, men Afgang maa gives til at sikre sig Forsendelser til og fra bestemte Personer overhovedet. Opgaven maa i øvrigt være paa den ene Side at sikre Retshandhaverens Interesse, paa den anden Side at afværge, at der gøres større Indgreb i Post- og Telegramforbundens Sikkerhed og Hemmelighed end strengt nødvendigt. Den første Del af dette Formaal søges opnaaet ved ikke blot at give Retten Afgang til Beslaglæggelse, men ogsaa at give Politiet Ret til i paatrængende Tilfælde at foranledige, at Forsendelserne foreløbig tilbageholdes, indtil Rettens Afgørelse kan faaes. Den sidste Del af Formaalet søges opnaaet ved at kræve Retshandhaverens som Grundlag for en egentlig Beslaglæggelse (§ 137, 1ste Stykke), ved ubetinget at begrænse den foreløbige Tilbageholdelse, der alene grundes paa et Paalæg af Politiet, til et Tidrum af højst 3 Dage (§ 137, 2det Stykke, en Regel, der ikke fandtes i det tidligere Forslag), ved overhovedet at udelukke de her omhandlede Indgreb, hvor Taten kun er om Politifagere (§ 137, 1ste Stykke), ved ubetinget at forbeholde Retten Røbningen af lukkede Forsendelser (§ 139) samt ved at foreskrive, at Forsendelser, der vise sig uden Betydning for Sagen, skulle befriendes videre, og at der, saa snart de kan uden Skade for Underfølgelsen, skal gives Vedkommende Underretning om, hvad der holdes tilbage (§ 140).

§ 140.

Reglen i 1ste Punktum er affattet med udtrykkelig Henhyn til, hvad der udelæveres til Retten af Post- eller Telegramnet, men bør efter Omstændighederne analogt anvendes med Henhyn til andre Papirer af

lignende Art, der beslaglægges under Forhold, som gøre de samme Foranstaltninger ondtelige, saaledes f. Eks. naar Breve beslaglægges hos den, der har faaet i Gærv at affænde dem, eller i Adressatens Hjem, inden denne endnu er blevet bekendt med deres Ankomst.

Kapitel XIV.

Ranfagning.

Om dette Kapitels almindelige Forhold til det tidligere Forslag se de indledende Bemærkninger til det foregaaende Kapitel.

Med Henhyn til de enkelte Paragraffer skal følgende bemærkes:

§§ 142 og 143.

Som det vil ses, har Udkastet opgivet den Hovedsøndring, der laa til Grund for de tilsvarende Paragraffer i det tidligere Forslag (§§ 112 og 113—§ 114), nemlig mellem de Tilfælde, hvor Ranfagningen gaar ud paa at søge efter Spor og Bevismidler overhovedet, og dem, hvor der skal søges efter bestemte Spor eller Bevismidler, af hvilke Ranfagningsarter den sidstnævnte i det ældre Udkasts Motiver betegnes som meget mindre betænkelig end den første og derfor ikke knyttet til saa strenge Betingelser. Man har nemlig ment, dels at Udtrøkket „bestemte Spor“ i sig selv er utydligt, dels at den nævnte Søndring i hvert Fald ikke egnede sig til Hovedsøndring for den praktiske Anvendelse, idet denne stadig vil staa ligesoverfor alle mulige Nuancer af Formodninger, der kun i Kraft af en Vilkaarlighed ville kunne søndres i Formodninger af generel og Formodninger af speciel Karakter. Man tænke f. Eks. paa en Situation, hvorunder der er visse Grunde til at antage, at der hos en ikke Sigtede vil kunne findes Spor, samt at der endvidere paa Forhaand er nogen Grund til at vente, at disse Spor netop vil være af en bestemt Art (f. Eks. Blodpletter, en Ting's Anbringelse paa et bestemt Sted etc.), samt det paa den anden Side ingenlunde er usandsynligt, at de kunne være af en ganske anden Art. Tager man alle Tilfælde af denne og lignende Art ind under Kategorien „bestemte Spor“ (det tidligere Forslags § 114), bliver Agangen til Ranfagning hos alle Sigtede altså omfattende (jfr. Ordene: „for en hvilken som helst Forbrydelse“, altsaa